

настрана. Защо вълкът е станалъ вълкъ, мечката — мечка, змията — змия? Има причини, които сж заставили вълка да стане вълкъ. Кога е станало това? За да отговоримъ на този въпросъ, трѣбва да се върнемъ къмъ онзи първиченъ животъ, въ който се явило нѣщо дисхармонично. Като знае причината на тази дисхармония, човѣкъ може да се освободи отъ страданията. Не я ли знае, той става робъ на условията. Щомъ е робъ на условията, той е осжденъ на голѣми страдания. Ще кажете, че вълкътъ всѣкога е билъ вълкъ; мечката всѣкога е била мечка; змията всѣкога е била змия. Възможно е да е така, но защо казватъ, че човѣкъ за човѣка е вълкъ? Има нѣщо вѣрно въ това твърдение, но не абсолютно вѣрно. Онзи, който беси хората, минава за вълкъ. Онзи, който чупи коститѣ на хората, минава за змия. Като обвие човѣка, змията го стиска и чупи коститѣ му.

Всички хора трѣбва да носятъ въ себе си една свещена идея за човѣка, която се изразява съ думата „човѣщина“. Ние трѣбва да изявяваме Божественото начало въ себе си като любовъ, която има за целъ да внесе миръ въ отношенията на хората. Като видимъ единъ човѣкъ, ние трѣбва да се радваме на присѣствие-то му около насъ. Трѣбва да се радваме и на всичко живо около насъ.

Единъ младъ момъкъ, който учеше въ Варна, разправяше една своя опитностъ. Той казваше: Случи се нѣщо въ моя животъ, което ме доведе до пълно отчаяние. Между близкитѣ си не срѣщахъ никакво съчувствие, бѣхъ самъ въ живота. Единъ день отидохъ да се разходя край морето и започнахъ да мисля: Трѣбва ли още да живѣя, или да туря край на живота си? Времето бѣше мрачно, облачно, нито единъ слънчевъ лжчъ не се виждаше на хоризонта. Като разсждавахъ за смисъла на моя животъ, една частъ отъ небето се разкри, и нѣколко слънчеви лжчи си пробиха пжтъ. Азъ погледнахъ къмъ тѣхъ, и нѣщо светна въ ума ми. Въ това време отнѣкжде долетѣ една малка мушица, която кацна на лицето ми и започна да лази. Всѣко нейно движение ми се отразяваше особено приятно и внасяше топлина въ сърдцето ми. Мракътъ въ съзнанието ми се разсѣя и нѣщо меко, топло изпълни душата ми. Като гледахъ тази мушица, мислѣхъ си: Ако тази малка му-